

Червона Шапочка

Жила на світі маленька дівчинка. Мати безмежно її любила, а бабуся ще дужче. До дня народження онуки бабуся подарувала їй червону шапочку. Відтоді дівчинка всюди в ній ходила.

Сусіди так про неї й казали:

— Ось Червона Шапочка йде!

Одного разу спекла матуся пиріжок і сказала доньці:

— Сходи-но, серденько, до бабусі, віднеси їй пиріжок і горщик масла та дізнайся, як її здоров'я.

Зібралася дівчинка й пішла до бабусі. Простує вона лісом, а назустріч їй — Вовк Сіромаха.

— Куди прямуєш, Червона Шапочко? — запитує Вовк.

— Іду до бабусі, несу їй пиріжок і горщик масла.

— А чи далеко живе твоя бабуся?

— Далеко, — відповідає Червона Шапочка. — Геть у тому селі, за млином, у першому будинку скраєчку.

— Гаразд, — каже Вовк, — я також хочу провідати твою бабуся. Я цим шляхом піду, а ти крокуй тим. Подивимося, хто з нас раніше прийде.

Сказав це Вовк і побіг стрімголов найкоротшою стежкою.

А дівчинка вирушила найдовшим шляхом. Ішла вона без поспіху, дорогою зупинялася, зривала квіти і збирала букети. Не встигла вона ще й до млина дійти, а Вовк уже примчав до бабусиноного будиночка та стукає у двері:

— Стук-стук-стук!

— Хто там? — запитує бабуся.

— Це я, онука ваша, Червона Шапочка, — відповідає Вовк. —

Я до вас у гості прийшла, пиріжок принесла й горщик масла.

А бабуся на той час нездужала й лежала в ліжку. Вона подумала, що це і справді її онука, і гукнула:

— Потягни за мотузочок, дитинко моя, двері й відчиняться!

Вовк смикнув за мотузочок — двері й відчинилися.

Накинувся Вовк на бабуся та проковтнув її. Він був дуже голодний, бо три дні нічого не їв. Потім зачинив двері, улігся на бабусине ліжко та став чекати на дівчинку.

Незабаром онучка прийшла й постукала:

— Стук-стук-стук!

— Хто там? — запитує Вовк.

А голос у нього грубий, хрипкий.

Дівчинка спершу злякалася, але потім подумала, що бабуся захрипла від застуди, і відповіла:

— Це я, онука ваша. Принесла вам пиріжок і горщик масла!

Вовк відкашлявся та сказав тоншим голосом:

— Потягни за мотузочок, дитинко моя, двері й відчиняться.

Червона Шапочка смикнула за мотузочок — двері й відчинились. Увійшла дівчинка до будиночка, а Вовк заховався під ковдру й каже:

— Поклади-но, онучко, пиріжок на стіл, горщик на полицю постав, а сама ляж біля мене!

Вона присіла біля Вовка й запитує:

— Бабусю, а чому у вас такі великі руки?

— Це щоб міцніше обійняти тебе, дитинко моя.

— Бабусю, а чому у вас такі великі вуха?

— Щоб краще чути тебе, дитинко моя.

— Бабусю, а чому у вас такі великі очі?

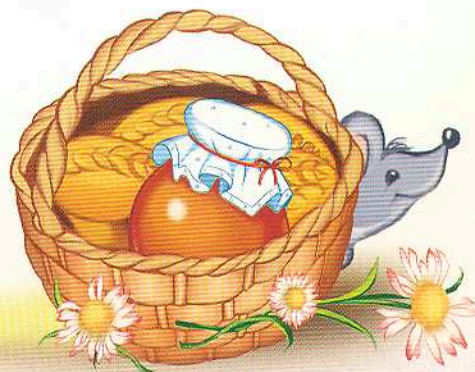
— Щоб краще бачити тебе, дитинко моя.

— Бабусю, чому у вас такі великі зуби?

— А це щоб хутчіше з'їсти тебе, дитинко моя!

Не встигла дівчинка й зойкнути, як Вовк накинувся на неї та проковтнув.

Проте, на щастя, цієї миті проходили повз будиночок дроворуби із сокирами на плечах. Почули вони шум, забігли до будиночка й убили Вовка. А потім розпороли йому череву, і звідти вийшли Червона Шапочка, а за нею й бабуся — обидві живі та здорові.

Попелюшка, або Кришталевий черевичок

Жив собі один поважний і знатний чоловік. Його перша дружина померла, й він одружився вдруге, та на такій лайливій і пихатій жінці, якої світ ще не бачив. Вона мала двох дочок, які неабияк скидалися на свою матір — і обличчям, і розумом, і характером. У чоловіка також була донька, добра, привітна, лагідна, — достоту покійна мати. А матуся її була найгарнішою та найдобрішою жінкою.

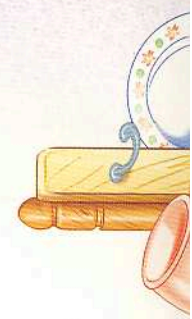
І ось нова господиня почала порядкувати. Одразу ж і показала вона свою лиху вдачу. Усе було їй не до вподоби, але найдужче не злюбила вона пасербицю. Дівчина була така вродлива, що дочки мачухи поряд із нею здавалися геть незугарними.

Нещасну пасербицю примушували виконувати всю найбруднішу та найважчу роботу в будинку: вона чистила котли й каструлі, мила сходи, прибирала кімнати мачухи й обох паночок — своїх сестер. Спала вона на горищі, під самісіньким дахом, на колючому солом'янику.

Бідна дівчина терпляче зносила всі образи й не наважувалася поскаржитися навіть батькові. Мачуха так прибрала його до рук, що він тепер на все дивився її очима і, мабуть, лише б насварив доньку за невдячність і неслухняність.

Увечері, виконавши всю роботу, вона вмощувалася в куточку біля комину й сиділа там на ящику з попелом. Тому сестри, а потім і всі в будинку почали звати її Попелюшкою.

І все ж таки Попелюшка у своєму старенькому вбранні, забрудненому попелом, була у сто разів милішою, ніж її сестри, одягнені в оксамити й шовки.

Та одного разу син короля тієї країни влаштував великий бал і покликав на нього всіх знатних людей із дружинами й дочками. Попелюшчині сестри також отримали запрошення на бал. Вони неабияк зраділи й миттю взялися обирати вбрання і придумувати, як би запасти до душі принцові.

У бідної Попелюшки клопотів стало ще більше, ніж завжди. Їй довелося прасувати сестрам сукні, крохмалити їхні спідниці, пліюти коміри й волани. У будинку тільки й було розмови, що про вбрання.

— Я,— казала старша сестра,— одягну червону оксамитову сукню й коштовний убір, що привезли з-за моря.

— А я,— відповідала молодша,— одягну непоказну сукню, зате в мене буде накидка, розшита золотими квітами, і діамантовий пасок.

Сестри повсякчас кликали Попелюшку й запитували в неї, які обрати гребінь, стрічку чи пряжку. Вони знали, що Попелюшка краще розуміє, що гарно та що негарно. Ніхто не вмів так майстерно, як вона, приколоти мережива чи завити локони.

— Скажи-но, Попелюшко, чи хотіла б ти поїхати на королівський бал? — запитували сестри, поки вона зачісувала їх перед дзеркалом.

— Ну що ви, сестрички! Смієтеся з мене! Хіба пустять мене до палацу в цій сукні й у цих черевиках?!

— Що правда, то правда. Оце було б сміху, якби така замазура з'явилася на балу!

Інша дівчина на місці Попелюшки зіпсувала би сестрам зачіски. Але Попелюшка була незлостивою: вона зачесала їх щонайкраще.

За два дні до балу сестри від хвилювання припинили їсти й пити. Вони ані на мить не відходили від дзеркала й розірвали більше дюжини мотузок, намагаючись затягнути талії, аби виглядати стрункішими.

І ось нарешті омріяний день настав. Мачуха й сестри поїхали.

Попелюшка довго дивилася їм услід, а коли їхня карета зникла за рогом, вона закрила обличчя руками й гірко заплакала.

Її хрещена, яка саме в цей час зайшла навідати нещасну дівчину, застала її у сльозах.

— Що трапилось, дитино моя? — запитала вона.

Але Попелюшка так гірко плакала, що навіть не могла відповісти.

— Ти хочеш поїхати на бал, чи не так? — запитала хрещена.

Вона була феєю-чарівницею — і чула не лише те, що промовляють, а й те, що думають.

— Це правда,— сказала Попелюшка, схлипуючи.

— Гарзд, але ти маєш бути розумницею,— сказала фея.— Я ж потурбуюся про те, щоб ти змогла побувати сьогодні в палаці. Збігай-но на город і принеси мені звідти великий гарбуз!

